

Arrest

nr. 161 189 van 2 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De Spaanse partner van de verzoekende partij vroeg op 9 mei 2011 de inschrijving als Unieburger aan, in de hoedanigheid van zelfstandige.

Op 22 augustus 2011 legde verzoekende partij te Antwerpen een verklaring af van wettelijke samenwoning af met mevrouw M.P. C.

Op 24 oktober 2011 diende verzoekende partij een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, onder bijlage 19ter.

Zij werd op 27 juni 2012 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Bij afzonderlijke beslissingen van 8 november 2012 werd een einde gesteld aan verzoekers recht op verblijf en dat van de partner. Zij werden bevolen het grondgebied te verlaten. De beslissingen werden ter kennis gebracht op 31 januari 2013.

Hiertegen stelden zij op 4 maart 2013 een beroep in tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nummer 110 140 van 19 september 2013 verwierp de Raad dat beroep.

Verzoekende partij werd op 7 maart 2015 aangehouden en onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens inbreuken op de drugswet.

Zij werd op 28 juli 2015 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Zij diende op 25 augustus 2015 een aanvraag in om voorwaardelijk in vrijheid te worden gesteld.

Op 14 september 2015 werd een meldingsfiche opgesteld van het voorgenomen huwelijk tussen haar en haar partner.

Het bestuur beval verzoekende partij op 22 oktober 2015, onder een bijlage 13septies, het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Hiertegen stelde verzoekende partij een beroep in tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing, gekend onder rolnummer 180.284.

Aan verzoekende partij werd op 22 oktober 2015, onder een bijlage 13sexies, eveneens een inreisverbod opgelegd voor de duur van 8 jaar.

Dit betreft thans de bestreden beslissing.

De verzoekende partij werd op 5 november 2015 zonder verzet gerepatrieerd naar Marokko.

De bestreden beslissing luidt:

*“Aan de heer, die verklaart te heten
naam: T.
voornaam: M.
geboortedatum: (...)1983
geboorteplaats: Tanger
nationaliteit: Marokko*

*wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten
voile toepassen, tenzij hij (zij)beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te
begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 22.10.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15
december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering
van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2 ° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader
feiten waarvoor hij op 28.07.2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tct
een gevangenisstraf van 2 jaar.*

Het is daarom dat een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te
schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de
openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.*

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

□ De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Betrokkene heeft een partner in België. Betrokkene heeft kinderen die eveneens illegaal op het grondgebied verblijven. De betrokkene woont samen met Mevrouw M. P., C. M. Zij is op de hoogte van zijn criminele daden en van de mogelijke gevolgen hiervan op zijn verblijf en op hun toekomstige gezinssituatie.

Het verblijf van betrokkene en zijn kinderen werd op 08/11/2012 ingetrokken (bijlage 21). Hiertegen diende betrokkene een beroep in bij de RW. Beroep welke definitief geweigerd werd op 04/03/2013.

Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader feiten waarvoor hij op

28.07.2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden. Overwegende dat zijn partner op ieder moment kan beslissen om betrokkene een bezoek te brengen in Marokko. Op 27.06.2012 werd hij in het bezit gesteld van een verblijfskaart op basis van zijn gezinshereniging met een onderdaan van Spanje, die een recht op verblijf heeft. Op 08.11.2012 nam de DVZ een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van betrokkene. Op 25.04.2013 heeft betrokkene een beroep bij de RW ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 25.09.2013.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader feiten waarvoor hij op 28.07.2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 8 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel aan:

“Eerste Middel : Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet juncto artikel 13 EVRM, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, en schending van artikel 7 van de RICHTLIJN 2008/115/EG dd. 16/12/2008 (terugkeerrichtlijn):

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

*De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 22.10.2015) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

De artikelen 10 en 11 van de Grondwet bepalen het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel.

Artikel 7 van de terugkeerrichtlijn RICHTLIJN 2008/115/EG dd. 16/12/2008 luidt als volgt:

“In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. [...]”

In casu is de bestreden beslissing van 22.10.2015 op een niet-afdoende wijze en gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het

redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In het geval van verzoeker moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat verzoeker – rekening houdend met de bepalingen van artikel 10, 11 van de Grondwet – niet op een correcte manier werd bejegend. Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij gehandeld heeft in overtreding met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Immers, in artikel 7 van voormelde Richtlijn heeft een vreemdeling de mogelijkheid om vrijwillig terug te keren en dient daarvoor een minimumtermijn van 7 dagen te krijgen. In de bestreden beslissing van verwerende partij werd GEEN termijn voor VRIJWILLIGE terugkeer aan verzoeker toegekend. Immers, in de terugkeerrichtlijn werd immers opgenomen dat bij een eerste controle een vreemdeling zonder legaal verblijf is op het Belgisch grondgebied eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben vrijwillig gevolg te kunnen geven aan een bevel.

In het geval van verzoeker werd verzoeker helemaal geen enkele termijn toegekend om het Belgisch grondgebied te verlaten.

Verzoeker voelt zich op een niet correcte manier bejegend door verwerende partij daar in gelijkaardige gevallen verwerende partij de vreemdeling een termijn verleend om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten slotte wordt de schending van artikel 13 van het EVRM ingeroepen door verzoeker. Dit artikel stelt het volgende: “Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel Art. 13

Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Dat conform artikel 13 van het EVRM ééniieder recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet wet geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd. Immers, de Dienst Vreemdelingenzaken tracht snel snel verzoeker te repatriëren terwijl hij het recht heeft zich te verweren tegen de weigering van de bestreden beslissing.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

Dat hierdoor artikel 13 van het EVRM geschonden is, en Uw Raad de onwettigheid van de bestreden beslissing kan vaststellen. Immers, verzoeker dient op het Belgisch grondgebied aanwezig te zijn opdat de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan behandeld worden, daar indien de vreemdeling verwijderd wordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen concludeert dat verzoeker dan geen belang meer heeft daar hij verwijderd is. Een dergelijke manier van handelen is in strijd met het EVRM.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 10 en 11 van de Grondwet juncto artikel 13 van het EVRM, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet concreet meedeelt voor welke termijn het inreisverbod duurt. Immers, in de bestreden beslissing is er sprake van een inreisverbod van 3 jaar en een inreisverbod van 8 jaar. Dit is nogal intern tegenstrijdig, zodat verzoeker geen enkele zekerheid heeft over de werkelijke en concrete duur van het inreisverbod. Dit is intern tegenstrijdig, zodat minstens er een schending is van de formele motiveringsplicht, alleszins is deze laatste niet afdoende en zelfs intern tegenstrijdig.

Minstens een schending van de materiële motiveringsplicht. Meer nog, er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar een correctioneel vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

van 28/07/2015 zonder dat in de bestreden beslissing in concreto naar een PV-nummer verwezen wordt.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van enerzijds drie? of acht? jaar omdat verzoeker één veroordeling heeft opgelopen in het verleden. Waarom direct gekozen werd voor een termijn langer dan drie jaar of acht jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel of het nu drie jaar of acht jaar is.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“[...] De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. [...]”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. Meer nog, verzoeker weet gewoonweg niet voor welke termijn het inreisverbod is opgelegd.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt van drie jaar of voor méér dan de maximale termijn van vijf jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 of 8 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Men kan zelfs zeggen dat de bestreden gewoonweg zelf niet gemotiveerd is daar er geen enkele duidelijkheid bestaat over de duur van het inreisverbod. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. Meer, nog bij de motiveering dient men steeds het principe van de zorgvuldigheid en de redelijkheid te hanteren en toe te passen, quod non in casu.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het

zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, juncto artikel 13 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG.

Verzoeker betoogt dat artikel 7 van de terugkeerrichtlijn bepaalt dat een vreemdeling de mogelijkheid moet krijgen om vrijwillig terug te keren en dat in de beslissing geen termijn voor vrijwillige terugkeer wordt toegekend. Hij stelt bovendien het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zou worden miskend, omdat hij verwijderd werd en hij geen belang meer heeft bij het voeren van een procedure voor de Raad.

De reden waarom een inreisverbod voor de duur van acht jaar werd opgelegd, zou niet verduidelijkt worden. Hij vervolgt dat het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 8 jaar voor het niet naleven van de terugkeerverplichting bovendien een verregaande en disproportionele maatregel is. Hij stelt vervolgens dat enkel verwezen wordt naar het vonnis van de correctionele rechtbank, maar niet naar het PV-nummer.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers betoog omtrent de schending van artikel 7 van de terugkeerrichtlijn en het al dan niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek niet dienstig is, aangezien de thans bestreden beslissing een inreisverbod betreft, terwijl voormelde bepaling van toepassing is op terugkeerbesluiten.

Verzoekers betoog mist bovendien feitelijk grondslag, daar waar hij stelt dat de materiële motiveringsplicht geschonden is en niet gemotiveerd zou worden omtrent de duur van het inreisverbod. Het bestreden inreisverbod is immers als volgt gemotiveerd:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader feiten waarvoor hij op 28.07.2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Het is daarom dat een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

- De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde*

Betrokkene heeft een partner in België . Betrokkene heeft kinderen die eveneens illegaal op het grondgebied verblijven. De betrokkene woont samen met Mevrouw MPCM. Zij is op de hoogte was van zijn criminele daden en van de mogelijke gevolgen hiervan op zijn verblijf en op hun toekomstige gezinssituatie.

Het verblijf van betrokkene en zijn kinderen werd op 08/11/2012 ingetrokken (bijlage 21). Hiertegen diende betrokkene een beroep in bij de RVV. Beroep welke definitief geweigerd werd op 04/03/2013.

Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader feiten waarvoor hij op 28.07.2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Overwegende dat zijn partner op ieder moment kan beslissen om betrokkene een bezoek te brengen in Marokko

Op 27.06.2012 werd hij in het bezit gesteld van een verblijfskaart op basis van zijn gezinshereniging met een onderdaan van Spanje, die een recht op verblijf heeft. Op 08.11.2012 naam de DVZ een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van betrokkene. Op 25.04.2013 heeft betrokkene een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 25.09.2013. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader feiten waarvoor hij op 28.07.2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 8 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Nu verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft en er aldus een risico op onderduiken bestaat en hij bovendien een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid, werd hij bevolen het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Aangezien aan verzoeker geen termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten, gaat het bevel gepaard met een inreisverbod. Bovendien wordt gemotiveerd dat een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 8 jaar overeenkomstig artikel 74/11, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet, omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Er wordt vervolgens gemotiveerd dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader, feiten waarvoor hij op 28 juli 2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Verzoeker heeft de openbare orde zeer ernstig verstoord en heeft bovendien niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

In de bestreden beslissing worden de determinerende juridische en feitelijke motieven weergegeven, zodat voldaan is aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Verzoeker kan in casu niet ernstig voorhouden als zou in de bestreden beslissing niet gemotiveerd worden omtrent de duur van het inreisverbod.

Verzoeker gaat bovendien met zijn betoog als zou het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 8 jaar een verregaande en disproportionele maatregelen uitmaken voor het niet naleven van de terugkeerverplichting, voorbij aan het feit dat het inreisverbod voor de duur van acht jaar werd opgelegd omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Daar waar hij nog stelt dat enkel verwezen wordt naar het vonnis van de correctionele rechtbank, maar niet naar het PV-nummer toont hij niet aan welk belang hij heeft bij die kritiek.

Waar verzoeker vervolgens beweert dat hij niet weet voor welke duur het inreisverbod werd opgelegd, namelijk voor 3 of 8 jaar, dient te worden opgemerkt dat er sprake is van een materiële misslag daar waar in de bestreden beslissing eenmalig wordt verwezen naar een duur van 3 jaar. Die materiële misslag kan evenwel geen gevolgen hebben met betrekking tot de wettigheid van de bestreden beslissing.

Uit de feitelijke motivering van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat aan verzoeker een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van 8 jaar. In de bestreden beslissing wordt immers meerdere malen gemotiveerd dat het om een inreisverbod gaat voor de duur van 8 jaar en wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/11, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet dat het opleggen van een inreisverbod voor een langere duur dan 5 jaar voorziet wanneer de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verwerende partij geeft vervolgens aan welke feiten verzoeker zich schuldig heeft gemaakt en op grond waarvan zij heeft geoordeeld dat het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 8 jaar zich opdringt.

Artikel 74/11, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verwerende partij wijst er op dat de naleving van de formele motiveringsplicht geen verband houdt met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St.1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).(RVV, 28 maart 2012, nr. 78.208)

Verzoeker toont overigens niet aan welk belang hij heeft bij zijn kritiek, nu uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat aan hem een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 8 jaar.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk op welke wijze die materiële misslag van enige invloed zou zijn geweest bij de beoordeling van zijn situatie, noch maakt hij dienaangaande aannemelijk dat verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van de feitelijke gegevens.

Waar verzoeker tenslotte nog wijst op zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en op de hangende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient te worden opgemerkt dat hij enkel artikel 13 EVRM inroept zonder dit te koppelen aan een hogere rechtsnorm die hij geschonden acht door de handelswijze van de verwerende partij. Verzoeker toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om zijn grieven thans kenbaar te maken.

Bovendien stelt verzoeker dat artikel 13 EVRM geschonden is, omdat hij op het Belgisch grondgebied aanwezig dient te zijn opdat de zaak voor de Raad behandeld zou kunnen worden, nu indien hij verwijderd wordt hij geen belang meer heeft bij het voeren van de procedure. Terwijl het beroep gericht is tegen het inreisverbod en niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker verliest geenszins zijn belang bij het voeren van huidige procedure omdat hij verwijderd is, zodat zijn betoog in rechte faalt.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het eerste middel is ongegrond.”

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 74/11, 1, tweede en vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en naar het feit dat de verzoekende partij in het Rijk zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving, waarvoor zij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van twee jaar. Dit motief wordt door de verzoekende partij niet weerlegd. De bestreden beslissing wijst erop dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering zoals ook vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821). Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, is het gegeven dat de bestreden beslissing één pagina bevat irrelevant.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105 103). De formele motiveringsplicht werd niet geschonden.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing onwettig is gemotiveerd omdat geen termijn voor vrijwillige terugkeer is voorzien wat ook artikel 7 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 (Terugkeerrichtlijn) zou schenden, voert zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Vooreerst wordt er opgemerkt dat wat betreft de aangevoerde schending van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van genoemde bepaling niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van de artikel 74/11, § 1, tweede en vierde lid van de vreemdelingenwet die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luiden:

“(…)§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(…)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt geen datum van vrijwillig vertrek te voorzien, dient het geven van een inreisverbod dergelijke datum niet te voorzien, minstens laat de verzoekende partij na een wettelijke bepaling aan te duiden die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dergelijke plicht oplegt. Het weze opgemerkt dat de bestreden beslissing het geven van een inreisverbod betreft en niet een beslissing tot verwijdering. Deze grief is niet dienstig. Ten overvloede wijst de Raad op het volgende, bepaald in artikel 74/14 van de vreemdelingenwet:

“§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

(…)

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

(...)".

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt geen melding te maken van het PV nummer terwijl is verwezen naar een veroordeling van de correctionele rechtbank met datum en precisering van de rechtbank is deze opmerking irrelevant nu het de verzoekende partij op basis van de melding van de veroordeling en de aard van het misdrijf moet toestaan te weten welke feiten aan de grondslag liggen van het motief dat zij een gevaar voor de openbare orde vormt.

De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing terecht dat deze de duur van het inreisverbod tegelijkertijd bepaalt enerzijds op acht jaar, anderzijds op drie jaar. Evenwel blijkt duidelijk uit de gehele lezing van de bestreden beslissing dat de duurbepaling van drie jaar een materiële misslag is zoals de verzoekende partij terecht opmerkt in haar nota. De bestreden beslissing maakt verschillende meldingen van acht jaar en wijst op de juridische grondslag vervat in artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet dat enkel spreekt van inreisverboden die de vijf jaren te boven gaan.

Waar de verzoekende partij meent dat de voorziene duur van acht jaren disproportioneel is, kan deze redenering niet gevolgd worden. De verzoekende partij werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf namelijk inbreuken op de drugswetgeving die ontegensprekelijk de openbare orde ernstig schenden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij en diens familie: de partner was op de hoogte van de misdrijven en zij en de kinderen verkeren in illegaal verblijf. De misdaden zijn actueel want gepleegd op 28 juli 2015. Het legaal verblijf was al op 8 november 2012 ingetrokken. Gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde is het redelijk de duur van het inreisverbod te bepalen op acht jaar. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Uit de motieven blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die de verwerende partij gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Voorts wordt er vastgesteld dat de verzoekende partij ook nalaat enige concrete precieze omstandigheid aan te duiden waarmee de bestreden beslissing geen rekening zou gehouden hebben.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de verwerende partij beschikt krachtens artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een schending van materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Evenmin is het proportionaliteitsbeginsel geschonden nu de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze in de tweede bestreden beslissing een belangafweging heeft gemaakt tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van het Rijk: gevaar voor nieuwe schending openbare orde en het belang van de immigratiecontrole gelet op het (lange) illegale verblijf van de verzoekende partij. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Gelet op deze vaststelling kan artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen. Temeer de grief die de verzoekende partij aanvoert, met

name haar snel repatriëren zodat zij niet meer op het Belgisch grondgebied is voor de verdediging van haar zaak, betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel die in casu niet het voorwerp uitmaakt van huidig geschil. Bovendien toont de verzoekende partij aan dat zij zich terdege kan verdedigen nu zij is bijgestaan door een raadsman die haar zaak kan behartigen en haar kan vertegenwoordigen, zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232).

Het eerste middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel argumenteert de verzoekende partij het volgende:

“Tweede Middel: Schending van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Inzake het legaliteitscriterium bestaat er geen discussie: artikel 43 van de Vreemdelingenwet laat immers toe de binnenkomst van een vreemdeling te weigeren.

De bescherming van de openbare orde vormt een legitiem doel dat uitdrukkelijk is voorzien in artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat aan het zogenaamde legitimiteitscriterium is voldaan. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin, en het grootst bij zijn minderjarige Spaanse kinderen en Spaanse partner. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de volgende elementen maakt verzoeker aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Spaanse kinderen en partner (zie administratief dossier).

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

De Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) kent verzoeker en diens partner en kinderen uit een andere administratief dossier met referentienummer OV 6.812.032.

Verwerende partij weet dat verzoeker een EU-partner (Spaanse partner) heeft in België;

Dat verzoeker met zijn Spaanse partner een wettelijke samenlevingscontract gesloten heeft, dat nog steeds loopt, op 22/08/2011; dat het samenlevingscontract nog niet beëindigd is;

Dat verzoeker met zijn partner twee Spaanse minderjarige kinderen heeft (nl.: (...)).

Dat verzoeker steeds met diens Spaanse partner en diens Spaanse minderjarige kinderen heeft samengewoond en geleefd.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens familie (Spaanse partner kinderen). Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden. Zijn kinderen en partner verblijven er. Verwerende partij heeft echter op geen enkel

moment ernstig rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker 2 EU-kinderen en een EU-partner heeft met wie hij – tot aan zijn aanhouding - ononderbroken samenwoont. Verwerende partij maakt hiervan geenszins melding, nog past op een ernstige wijze de proportionaliteitstoets toe. Verzoeker maakt minstens aannemelijk dat verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Spaanse partner en kinderen ondergaan.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk onproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd aangaande verzoekers gezinsleven:

“Betrokkene heeft een partner in België. Betrokkene heeft kinderen die eveneens illegaal op het grondgebied verblijven. De betrokkene woont samen met Mevrouw MPCM Zij is op de hoogte was van zijn criminele daden en van de mogelijke gevolgen hiervan op zijn verblijf en op hun toekomstige gezinssituatie.

Het verblijf van betrokkene en zijn kinderen werd op 08/11/2012 ingetrokken (bijlage 21). Hiertegen diende betrokkene een beroep in bij de RVV. Beroep welke definitief geweigerd werd op 04/03/2013.

Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader feiten waarvoor hij op 28.07.2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Overwegende dat zijn partner op ieder moment kan beslissen om betrokkene een bezoek te brengen in Marokko

Op 27.06.2012 werd hij in het bezit gesteld van een verblijfskaart op basis van zijn gezinshereniging met een onderdaan van Spanje, die een recht op verblijf heeft. Op 08.11.2012 naam de DVZ een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van betrokkene. Op 25.04.2013 heeft betrokkene een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 25.09.2013.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader feiten waarvoor hij op 28.07.2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 8 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Verzoeker laat voormelde motieven geheel onbesproken en beperkt zich te poneren als zou verwerende partij een disproportionele beslissing hebben genomen. Hij ontkent hiermee geenszins dat zijn partner en kinderen eveneens illegaal op het grondgebied verblijven, dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader, feiten waarvoor hij op 28 juli 2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar, dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat dit superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden. Er wordt bovendien aangegeven dat het verzoeker vrijstaat om op eender welk moment gedurende de komende 8 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Verzoeker die nalaat in te gaan op voormelde overwegingen, toont niet aan als zou verwerende partij op onzorgvuldige of onredelijke wijze tot voormelde beslissing zijn gekomen.

Het recht op verblijf is ondergeschikt aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Het recht gewaarborgd door artikel 8 EVRM is niet absoluut, wat ook geldt met betrekking tot het gezinsleven tussen ouders en kinderen. (EHRM, 30 juli 2013, Berischa v. Switserland, n° 948/12)

Art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden vermeldt uitdrukkelijk dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl de strafbare feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt onmiskenbaar een schending uitmaken van de openbare orde. Verzoeker heeft door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde geschaad.

Verzoekers beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen, zodat hij er niet in slaagt een schending van artikel 8 EVRM aan te tonen.

Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hij geeft enkel weer dat het verderzetten van zijn gezinsleven veronderstelt dat hij in België verblijft, omdat hier het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zouden zijn, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van zijn gezinsleven elders. Hij gaat bovendien met dit betoog voorbij aan het gegeven dat zijn partner en kinderen eveneens illegaal op het Belgisch grondgebied verblijven, zodat het verderzetten van het gezinsleven in België per definitie niet mogelijk is.

Het tweede middel is ongegrond.”

2.2.3. De bestreden beslissing betwist niet dat de verzoekende partij een gezin vormde met haar Spaanse partner en kinderen. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar gezinsleven is dit manifest onjuist. De bestreden beslissing motiveert immers: *“Betrokkene heeft een partner in België. Betrokkene heeft kinderen die eveneens illegaal op het grondgebied verblijven. De betrokkene woont samen met Mevrouw M. P., C. M. Zij is op de hoogte was van zijn criminele daden en van de mogelijke gevolgen hiervan op zijn verblijf en op hun toekomstige gezinssituatie.*

Het verblijf van betrokkene en zijn kinderen werd op 08/11/2012 ingetrokken (bijlage 21). Hiertegen diende betrokkene een beroep in bij de RW. Beroep welke definitief geweigerd werd op 04/03/2013.

Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader feiten waarvoor hij op

28.07.2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tót een gevangenisstraf van 2 jaar.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden. Overwegende dat zijn partner op ieder moment kan beslissen om betrokkene een bezoek te brengen in Marokko Op 27.06.2012 werd hij in het bezit gesteld van een verblijfskaart op basis van zijn gezinshereniging met een onderdaan van Spanje, die een recht op verblijf heeft. Op 08.11.2012 nam de DVZ een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van betrokkene. Op 25.04.2013 heeft betrokkene een beroep bij de RW ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 25.09.2013.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader feiten waarvoor hij op 28.07.2015 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 8 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekommen

hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

De bestreden beslissing belet de verzoekende partij niet met diens gezin verder samen te leven temeer zij in concreto geen hinderpalen aanbrengt die verhinderen dat het gezinsleven in haar herkomstland zou worden voortgezet nu ook de partner en de kinderen illegaal in België verbleven. Bovendien heeft de verzoekende partij het misdrijf gepleegd tijdens het illegaal verblijf, is het actueel en weerlegt de verzoekende partij niet het motief dat haar partner weet had van het misdrijf dat naar aard als zeer ernstig kan worden beschouwd. Deze vaststellingen staan op correcte wijze vermeld in de bestreden beslissing die wijst op het feit dat het misdrijf gepleegd is op 28 juli 2015. Ook het gegeven dat de verzoekende partij een Spaanse partner en twee Spaanse kinderen heeft, wordt vermeld. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de motieven kennelijk onredelijk en disproportioneel zijn, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). In casu toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan. De redenering van de verwerende partij kan gevolgd worden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN